

There Should Have Been Roses

25. november 2023 – 10. marts 2024

Chino Amobi, Lea Porsager, Ursula Reuter Christiansen og Bizarro

“Lad os variere områderne, så vi glemmer, hvor vi er”, siger den franske forfatter, maler og landskabsarkitekt Carmontelle om sit arbejde med Parc Monceau i Paris i slutningen af 1700-tallet. Et århundrede senere følger J. P. Jacobsen til dette med sætningen *“Man kunde tænke sig et Proverbe her. Sceneriet vilde passe godt til et Proverbe”* – en sætning der pludseligt springer frem midt i hans korte novelle *“Der burde have været Roser”*.

Der var engang, hvor maleren blev bedt om at lave landskaber ud fra sine malerier. Og forfatteren bevidsthedsudvidede dem ved at opfinde nye farver og placere følelser i dem. Proverber bekræfter ofte den aftalte virkelighed. Kunst reklamerer for den oplevede natur. Naturen er beskidt. Er kunsten i sig selv beskidt nok til at behandle alt det beskidte i verden?

Denne udstilling tager form som en have, som en lille park. Her kan du vandre og tilse, gå og tænke, holde en pause for at underholde en tanke eller læse et par linjer. Halvvejs kan du få lidt føde til resten af din korte rejse. Burde der have været nogle flere roser? Eller er det rigeligt?

“Der burde have været Roser.

Af de store, blege Gule.

Og de burde have hængt ud over Havemuren i en overdaadig Klynge, ligegyldigt dryssende de sarte Blade ned i Hjulsporene paa Vejen: et fornemt Glimt af al den yppige Blomsterrigdom derinde.

Og lad dem saa have den fine forbidragende Rosenduft, der ikke er til at fastholde, der er som af ukjendte Frugter, Sanserne fable om i deres Drømme.

Eller skulde de være røde, Roserne?

Maaske.”

Chino Amobis malede blomster udspænder en universel, kosmisk dekadence på tværs af tid, fra historisk fin-de-siecle maleri af tulipaner og ind i samtidens teknologiske fangenskab. Blomsterne er velstand og forfald på samme tid, næret og betinget af deres eget økonomiske system.

Lea Porsagers vindmøllevinger er flyttet fra landskabet udenfor; fældet, skåret og rejst op som høje kar, som vaser fra en kæmpe – beholdere for alt det, der burde have været. Skulpturerne både indeholder og frigiver ophøjede stadier af energi; seksuel, grøn, dimensionel. Energier, der er lagret i deres krop gennem den endeløse bevægelse, de er skabt til at lave.

På kærlighedsstien mellem de to områder kan du nyde italiensk chokolade efter en hemmelig opskrift inden promenadens sidste strækning. Den lille runde chokolade, svøbt i guldpapir, er oprindeligt modelleret efter en rosenknop. Følg det *datende* spor af blomsterblade ind i havens sidste område. Her hænger to billeder af Ursula Reuter Christiansen. Malerierne viser to grove skikkelser; vaskekoner fra før vaskemaskinen automatiserede tøjvask i store dele af verden. Malerierne fremstiller en kritisk romantisering af et traditionelt kvindearbejde, et portræt af arbejdsmæssige vilkår i geled med kunstnerens overordnede arbejde med kvindefrigørelse.

Nu bliver det pludseligt sent, og mens mørket lægger sig over haven som en svampet skygge, ændrer landskabet karakter og oplyses af den klare, uforurenede nattehimmel – en såkaldt Dark Sky©. På dette tidspunkt, dette sted, kan krop, sjæl og sind mødes i lange øjeblikke af tilstedeværelse. Burde der have været mere? Der burde måske have været noget vind til at suse igennem og hive blidt i de bløde naturgenstande. Og nogle gæster, der kunne vandre og klatre i al det beskidte. Nogle, der kunne plukke blomsterne og give dem bort, veksle dem til øjeblikkelig glæde?

Bizarro